4 Μαρτίου 2020

Στον Γέροντα Καλλίνικο…

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Της Βασιλικής Τσουκάτου-Κορωναίου

Αγαπημένε μας Γέροντα

Στέκομαι απέναντί σας εδώ, σε μια θέση που έχουν πολλοί άλλοι προτεραιότητα να σταθούν, αντί για μένα. Άνθρωποι που για χρόνια ολόκληρα σας διακόνησαν με σεβασμό και αγάπη, μέχρι και τον δύσκολο αποχωρισμό. Τι κι αν γεράσατε; Τι κι αν ασθενήσατε; Τώρα που βλέπετε πια τα πράγματα φωτεινά και καθαρά, δίχως καθρέφτες και αινίγματα, ξέρετε πως όλα αυτά τα αφοσιωμένα παιδιά σας δεν το καλοπιστεύουν ότι όντως αναχωρήσατε για την ευλογημένη πατρίδα. Μαζί κι εμείς που μόνο ευεργετηθήκαμε, χωρίς να μπορέσουμε να ανταποδώσουμε.

Μα ποιος καλός πατέρας περιμένει ανταπόδοση; Έπρεπε να γίνουμε κι εμείς γονείς για να σας καταλάβουμε. Πάντα σας έκαιγαν τα παιδιά, οι νέοι! Κι έτσι μας κουβαλήσατε πάνω στον σταυρό σας από τότε που μας γνωρίσατε ως το τέλος. Με λόγια πατρικά; Με αστεία; Με αυστηρές ματιές κι απρόσμενα μαλώματα; Ναι, αλλά και με όλους εκείνους τους κρυφούς μαρτυρικούς τρόπους που μόνο ο γονιός ξέρει να σταυρώνεται, με γλυκά καρφιά τα ίδια τα παιδιά του. Στον άμβωνα, στην ενορία, στη Φοιτητική Εκκλησιαστική Δράση, στην κατασκήνωση, στο Βεάκειο, στον ραδιοφωνικό, στον σύνδεσμο Επιστημόνων, στο περιοδικό, στο βιβλιοπωλείο, στο σχολείο, στην εκδρομή... Αλλά και στον γάμο, στην κουρά, στην χειροτονία, στη βάφτιση, στην κηδεία. Και μυστικά, στα γόνατα. Ας μεγαλώσαμε, ας ασπρίσαμε, ας χτυπηθήκαμε από τη ζωή. Για σας ήμασταν πάντα εκείνα τα παιδιά που γνωρίσατε.

Γιατί μας ξέρατε έναν έναν! Τα ονόματά μας, τους γονείς μας, τι τάξη πηγαίναμε, τι σπουδάζαμε, ποιο κατηχητικό είχαμε κάθε χρονιά στην ενορία, ποιον διαλέξαμε για ταίρι μας, πόσα παιδιά κάναμε, τι φουρτούνες μας βρήκανε... Αυτό το μυστικό μοναδικό όνομα που έχει ο Χριστός για τον καθένα μας, πασχίσατε να το ξεκλειδώσετε με κάθε τρόπο. Δεν ήμασταν πλήθος για σας, αλλά πρόσωπα. Μαζί και όλοι οι άλλοι, οι έξω από την ποίμνη, που αγωνιούσατε πάντα πόσοι είναι και τι θα γίνουν.

Κι έτσι κάνατε την ποίμνη σπίτι μας, όχι δεύτερο, αλλά πρώτο! Δυστυχισμένος ο άνθρωπος που δεν νιώθει, όπου κι αν βρίσκεται, πως πίσω του τον καρτερά ένα σπίτι. Εμείς το νιώθαμε. Ένα σπίτι όλες οι ενορίες μαζί. Ας τσακωνόμασταν ποιος είχε καλύτερη χορωδία, πιο λεβέντικο χορευτικό, ποιανού ο ύμνος κέρδισε στην κατασκήνωση και ποια ενορία πήρε φέτος το πρωτάθλημα. Τ’ αδέρφια σκίζουνε

βουνά για να ανταμωθούνε. Κι από τότε που το σπίτι απόκτησε και ραδιοπομπό, ε, τότε πια, βάλαμε μέσα τον κόσμο όλο.

Αυτόν τον βαρύ σταυρό με όλους μας επάνω, για τον Γολγοθά τον κουβαλούσατε. Είχε σαν τέλος την Ανάσταση. Εκείνον τον Αναστημένο Νικητή δείχνατε με λόγια και έργα. Και ήταν πολύ δύσκολο να σας αφήσουμε μόνον να κουβαλάτε. Ξεπετρώναν οι καρδιές και θέλαμε να βοηθήσουμε. Κι έτσι ο καθένας άκουγε στη φωνή του Αναστημένου μια άλλη κλήση, αυτήν τη μοναδική που του ταίριαζε. Ελάφραινε άραγε το βάρος σας; Αντί για άλλη απάντηση, θα αποκρινόσασταν πάλι με του Χριστού τα λόγια. "Ο γαρ ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν εστί".

Μα η πιο πολύτιμη παρακαταθήκη σας ήταν η τελευταία. Μπορεί ο γονιός να γεννά, να μεγαλώνει και να διακονεί, μα τα παιδιά δεν είναι ποτέ δικά του. Είναι του Θεού. Αλίμονο αν το ξεχάσει! Τούτος ο θρόνος που τόσα χρόνια υπηρετήσατε, έχει εδώ και αιώνες έναν και μοναδικό Δεσπότη. Σε Αυτόν ανήκει. Σε Αυτόν τον παραδώσατε. Και η μεγαλύτερη χαρά που ακούγαμε στη φωνή σας, ήταν όταν μαθαίνατε πως δεν αφήσαμε απαράκλητο και δίχως συμπαράσταση εκείνον που κλήθηκε τώρα πια να πάρει τη σκυτάλη και να σταθεί στον μαρτυρικό τόπο και τύπο Χριστού. Ήσασταν ευτυχώς πολύ καλύτερος γονιός από εμάς, τα παιδιά σας.

Αγαπημένε μας Γέροντα, εσείς που μας σηκώσατε θυσιαστικά σ' αυτόν τον κόσμο της Σαρακοστής, σας παρακαλούμε, όπως τα παιδιά παρακαλούν, μια ευκαιρία ακόμα! Μη μας ξεχάσετε εκεί, στην Ανάσταση!

———-

* Ο επικήδειος λόγος εκ μέρους των νέων της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, στην εξόδιο ακολουθία του Μακαριστού Μητροπολίτου πρώην Πειραιώς κυρού Καλλινίκου, την Τρίτη 3 Μαρτίου 2020, στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Πειραιώς.